

modtaget. Jeg mener nu rigtignok, at det er alt for lille et Vederlag for den Skade, som der her er tilføjet. Petersen laa paa Sygehuset i 6 Uger og var arbejdsudygtig længe efter den Tid, og det er oven i Købet konstateret, at Manden ingen Ting har gjort, idet to Vidner have udsagt, at Manden ikke har forset sig i nogen Retning, og de Vidner, der ere førte fra Militærets Side, have kun været i Stand til at oplyse, at en civil Person har trukket vedkommende Soldat i Frakkeskødet, medens en anden har set, at Soldaten har slaaet ham i Nakken. Det var saaledes nærmest et Vidnesbyrd, der var til Fordel for Petersen og ikke for Militæretaten. Der foreligger altsaa to Vidners Erklæring om, at Petersen ikke har forset sig i nogen som helst Henseende, det er godtgjort, at han er bleven skamslaaet, og derfor mener jeg, at en Erstatning som den, der her er Tale om, er alt for ringe at byde en Mand. Jeg mener endvidere, at man med Rette kunde forlange, at der blev gjort Ansvar gældende lige overfor de Officerer, der paa det paagældende Tidspunkt havde Kommandoen. I Grundlovens § 89 siges der udtrykkelig: „Ved Opløb maa den væbnede Magt, naar den ikke angribes, kun indskride, efter at Mængden tre Gange i Kongens og Lovens Navn forgæves er opfordret til at adskilles“. Det er ikke sket, der er ikke rettet nogen som helst Opfordring til Publikum om at adskilles, saaledes som her er sagt, det eneste, der er blevet sagt, er: Passer Gaden! og ikke videre, og det er ligeledes godtgjort, at Militærmagten ikke er bleven angreben. Der foreligger altsaa ingen Hjemmel for det, der er sket. I Straffelov for Krigsmagten hedder det i § 141: „Den Befalingsmand, som ulovlig og navnlig med Tilsidesættelse af Grundlovens § 89 anvender den under ham staaende væbnede Magt imod en Forsamling af Mennesker, straffes med Fængsel eller med Embeds- eller Bestillings-Forbude. Befaler han Angreb med Vaaben mod Forsamlingen, kan Straffen stige til Statsfængsel eller Strafarbejde i 3 Aar. Har det været aabenbart, at han har været ubeføjet til den væbnede Magts Anvendelse og nogen kommer til Skade eller omkommer, bliver det at undersøge, om disse Følger efter Omstændighederne bør tilregnes Befalingsmanden som forsættelige eller uagtsomme, og hvis i saa Tilfælde de borgerlige Love lede til større Straf for Følgerne, skal saadan Straf paalægges.“ Det forekommer

altsaa mig, at der ikke kan gaas frem saaledes som her, at man nægter Erstatning til den Mand, der har faaet sit Tøj ødelagt og spiser den anden af med en Erstatning, der slet ikke staaer i Forhold til den Skade, der er sket. Jeg vil henstille til Krigsministeren, da han jo allerede har anerkendt, at denne Mand har Krav paa Erstatning, at give ham en saadan Erstatning, at den virkelig kan være et anstændigt Vederlag for den Skade, der er sket.

Jeg vil samtidig henstille til den ærede Krigsminister at ophæve en Skrivelse, som Krigsminister Bahnsen i sin Tid udstedte, og som forekommer mig at være i Strid med den Paragraf i Grundloven, som jeg har tilladt mig at oplæse. Denne Skrivelse lyder saaledes: „Da der i Anledning af et indtruffet Tilfælde har været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt og i hvilken Udstrækning der tilkommer militære Ret eller paahviler dem Forpligtelse til paa egen Haand at foretage Anholdelse af civile Personer, finder Krigsministeriet sig foranlediget til med Hensyn til dette Spørgsmaal at udtale følgende: Der gælder i den omhandlede Henseende særlige Regler for militære, der ere kommanderede i en Tjenesteforretning, i hvis Medfør de have at paase Overholdelsen af Orden, altsaa for Vagter, Patrouiller, Skildvagter og andre Poster. De have ikke blot den Ret og Pligt at anholde civile, som umiddelbart følger af det dem overdragne Hverv; men da deres Hverv i særlig Grad kræver, at de paa staaende Fod skaffer sig Lydighed og Respekt, er det tillige gjort dem til Pligt at anholde enhver, der med Skældsord eller paa lignende Maade fornærmer dem, og de maa bruge deres Vaaben mod dem, der voldelig overfalde dem, gør dem Modstand eller overtræder de af dem i Tjenestens Medfør givne Befalinger. At der er Politi til Stede

Formanden: Citatet bliver vistnok lovligt langt, navnlig i Betragtning af, at der kun er et Minut tilbage af Mødets Tid.

N. C. Christensen: Jeg skal saa slutte dermed. Navnlig det sidste Punkt, at det er dem tilladt med Vaaben at angribe enhver, som gør Modstand eller overtræder de af dem i Tjenestens Medfør givne Befalinger, mener jeg er i absolut Modstrid med den Paragraf i Grundloven, som jeg tillod mig at oplæse, hvor der udtrykkelig staaer, at de kun maa anvende Vaabenmagt, naar vedkommende Forsamling i Kongens